

Arrest

nr. 285 969 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2022 tot weigering van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 251 913 van 30 maart 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 26 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van O.A.I. (...) °(...)1993 teneinde de heer H.M.M. (...) in België te vervoegen.

Dat deze laatste sinds 24/02/2022 de Belgische nationaliteit heeft maar dat de oorspronkelijke visumaanvraag werd ingediend op grond van artikel 10,1,1,4.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een een Somalische huwelijksdocument dd. 20/06/2014.

Overwegende dat het voorgelegde document niet voorzien werd van een beëdigde vertaling noch van enige bijkomend onderzoek legalisatie en bijgevolg niet erkend wordt; derhalve wordt in toepassing van art 12bis§5-6 bijkomend onderzoek verricht naar de aard van de relatie tussen betrokkenen.

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Overwegende dat een eerste beslissing tot weigering van de visumaanvraag op 14/09/2017 uit hoofde van authenticiteitsproblemen met de huwelijksakte, werd vernietigd door de RW op 30 /03/2021. Dat in gevolge deze vernietiging een nieuwe beslissing tot uitstel werd genomen op 30/07/2021 teneinde het dossier te reactualiseren (recent medisch attest ed) en een interview te laten afnemen van de vrouw + bewijzen van de relatie op te vragen. Dat in eerste instantie er geen enkel gevolg werd gegeven aan deze beslissing tot de echtgenoot op 07/02/2022, hetzij meer dan 6 maanden na onze eerste beslissing, onze dienst informeerde dat mevrouw in Somalië verblijft en tijd nodig heeft om af te reizen naar Oeganda. Waarom de vrouw dit niet eerder deed blijft echter een vraagteken. Het toont in ieder geval aan dat mevrouw niet erg gehaast is haar echtgenoot te vervoegen.

Uiteindelijk wordt een interview afgenomen op 15/03/2022, waaruit blijkt dat:

- *Betrokkenen hebben elkaar niet meer gezien sinds 2014 (!!)*
- *De vrouw heeft geen enkele kennis over het waarom en hoe de man naar België ging*
- *De vrouw verklaart regelmatig via Whatsapp te communiceren maar levert hiervan geen bewijzen aan.*

Hoewel ze naar eigen zeggen vooral praten over hun leven samen, weet ze niet hoe het appartement er uit ziet waar de man woont.

Onze vraag om ook concrete bewijzen van de relatie voor te leggen, bleef echter zonder gevolg.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/04/2022 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 01/07/2022 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen

- *Betrokkenen hebben elkaar al niet meer gezien sinds 2014*
- *er worden geen foto's van het huwelijk noch van hen samen voorgelegd*
- *mevrouw weet niet hoe de man naar België is gevlucht en heeft geen enkele kennis over zijn leven in België.*

- er worden geen bewijzen van beweerdelijke communicatie via whatsapp voorgelegd, hoewel dit expliciet gevraagd werd door de DVZ.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12*bis*, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"II.1.1. Hoewel de referentiepersoon Belg is sinds 24 februari 2022, werd de visumaanvraag ingediend hiervóór, dus op basis van artikel 10 VW.

Zulks wordt ook erkend door de thans bestreden beslissing.

In casu moet er dan ook toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is. Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren.

II.1.2. Volgende wettelijke bepalingen zijn in casu dus van toepassing: (...)

II.1.3. Verwerende partij had dan ook toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren. Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke "gegronde vermoedens" er voorhanden waren die een 'gerichte' controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk op 15 maart 2018 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekende partij toegang tot het grondgebied zou krijgen.

Verwerende partij motiveert niet op basis van welke vermoedens er besloten werd om een interview van verzoekende partij af te nemen op de Belgische ambassade te Nairobi en er kan dan ook niet onderzocht worden of het om 'gegronde vermoedens' in de zin van artikel 16 van de richtlijn ging of niet. In haar beslissing tot uitstel dd. 30/07/2021 stelt zij louter:

Commentaar: bij arrest van 30/03/2021 vernietigde de RW onze beslissing tot weigering van 14/09/2017. Derhalve dient een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene dient volgende documenten voor te leggen

- recent medisch attest
- recent uittreksel strafregister
- bewijzen van de relatie en regelmatige contacten

Gelieve ook een interview van de aanvrager af te nemen (de advocaat liet weten dat bij moeilijke contactname met de vrouw, u de echtgenoot kan contacteren op (...) of bellen op (...))

Er wordt niet gemotiveerd waarom. Het blijkt ook niet uit het administratief dossier dat deze beslissing effectief betekend en uitgelegd werd aan de verzoekende partij (zie II.1.4.).

Na het interview op de ambassade heeft verwerende partij besloten om het parket om advies te vragen. Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoekende partij meent alleszins van niet.

II.1.4. Ondergeschikt gaat de verzoekende partij hierna op de motieven van de bestreden beslissing in om aan te tonen dat deze niet getuigen van zorgvuldige feitengaring.

De bestreden beslissing stelt: (...)

Reeds op 13 mei 2021 informeerde de raadsman van de verzoekende partij dat zij terug in Somalië was (stuk 3). Op 16 mei kreeg de raadsman hiervan plots een ontvangstbevestiging (zie ook stuk 3). Zij had dus wel degelijk "haast" om naar België te komen.

De verzoekende partij weet wel degelijk waarom haar man naar België ging, ze weet alleen niet hoe - ook hier gaat de verwerende partij dus te kort door de bocht: (...)

De verzoekende partij verklaart inderdaad via Whatsapp te communiceren met haar echtgenoot. Nergens blijkt dat daar ook maar enig bewijs van wordt gevraagd. Ook dit verwijt is dus compleet onredelijk.

Als de verwerende partij zich hiervoor op de beslissing tot uitstel dd. 30/07/2021 baseert hiervoor, dan kan alvast niet worden gezien dat deze Nederlandstalige beslissing effectief betekend en uitgelegd werd aan de verzoekende partij.

II.1.5. Nog straffer is dat het schrijven van het openbaar ministerie, waarop de beslissing zich baseert, zelf letterlijk stelt dat het niet in staat was een "gedegen" onderzoek te voeren: (...)

Er werd zelfs geen gehoor met de echtgenoot afgenomen!!

Het hele advies en de daaropvolgende beslissing is dus gebaseerd op het korte Engelstalige interview met de verzoekende partij en de beslissing tot uitstel van DVZ die vermoedelijk nooit betekend werd of specifiek uitgelegd aan de verzoekende partij.

Ook de onwetendheid van het parket (dat hier bij gebreke aan een degelijk onderzoek dan toch meent een advies te kunnen leveren) omtrent de Somalische huwelijksakte valt op, aangezien het parket dit tevens als reden gebruikt (de verwerende partij is wel zo slim om dit niet over te nemen).

De argumenten (niet precies kunnen beschrijven appartement van de referentiepersoon, geen fysiek contact meer na de vlucht van de referentiepersoon in 2014) hebben trouwens voornamelijk betrekking op de situatie na het huwelijk, waarover de Europese Commissie stelt: "The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens."

Ook de huidige contacten waarop de verwerende partij hamert en waarvan zij bewijs wil zien, zeggen niets over de omstandigheden en de wil van de verzoekende partij op het moment van het huwelijk.

Kortom: had de verwerende partij de Gezinsherenigingsrichtlijn correct toegepast, dan was zij hoogstwaarschijnlijk met wat meer inleving te werk gegaan en tot een andersluidende beslissing gekomen. In elk geval kan dit niet worden uitgesloten, iets wat de Raad met haar marginale toetsingsbevoegdheid enkel zonder meer kan vaststellen en de verwerende partij vragen om haar werk opnieuw te doen op basis van de correcte wettelijke bepalingen.

II.1.6. Ook verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de subsidiair beschermde in kwestie:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenote, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd of omdat de verwerende partij meent dat de relatie niet duurzaam genoeg zou zijn dat er in casu geen sprake is van een beschermingswaardige familieband.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt en door de verzoekende partij wordt bevestigd dat die laatste haar visumaanvraag, vermeld in punt 1.1., heeft ingediend op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het betreft aldus een aanvraag gezinshereniging van een buitenlandse echtgenote van een vreemdeling “die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten”. Het gegeven dat de gezinshereniger op 24 februari 2022 de Belgische nationaliteit heeft verworven, doet, zoals de partijen aangeven, hieraan geen afbreuk.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band

of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)"

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§3. (...)

§3bis (...)

§4. (...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat

noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)”

Artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten “*overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie*” voorliggen, kan de gemachtigde elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

In casu heeft de gemachtigde uitdrukkelijk aangegeven dat een Somalisch huwelijksdocument werd voorgelegd dat niet voorzien werd van een beëdigde vertaling noch van enige legalisatie en dat derhalve in toepassing van artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet bijkomend onderzoek wordt verricht. Wanneer deze uitdrukkelijke vermelding van een onderzoek in de zin van artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet wordt samen gelezen met het als eerste vermelde motief dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dan zou de geboden motivering erop kunnen wijzen dat de gemachtigde de voorgehouden verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger niet voldoende bewezen heeft geacht.

Dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven aldus kunnen worden begrepen, zou voorts bevestiging kunnen vinden in de vaststelling dat de gemachtigde geenszins toepassing maakt van enige bepaling van artikel 11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Zo wordt in de bestreden akte niet gesteld dat het visum wordt geweigerd met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat de verzoekende partij niet of niet meer voldoet aan deze of gene voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §1, eerste lid, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet of niet meer een werkelijk huwelijksleven onderhouden dan wel omdat het vaststaat dat het huwelijk

uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoekende partij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de wettelijke grondslag van de bestreden weigeringsbeslissing gelegen is in artikel 11 van de Vreemdelingenwet, doch in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt verwezen naar artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek en de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 21 van het WIPR valt onder de afdeling 5 ‘Conflictenrecht’ van hoofdstuk I ‘Algemene bepalingen’ van het WIPR. Dit artikel kan dan ook niet op zichzelf worden toegepast, maar enkel in combinatie met een ander artikel of andere artikelen van het WIPR waarin wordt geregeld dat deze of gene bepalingen van buitenlands recht van toepassing zijn op een welbepaalde internationale rechtsverhouding en waarbij dan beslist wordt dat de toepassing van deze of gene bepaling van het door het WIPR aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover deze toepassing tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. De zogenaamde openbare orde-exceptie, vervat in artikel 21 van het WIPR, maakt een beschermingsmechanisme ten voordele van het eigen forum uit en maakt het tevens, in het licht van artikel 27 van het WIPR mogelijk om, in uitzonderlijke gevallen, een buitenlandse akte niet te erkennen hoewel deze rechtsgeldig werd afgesloten naar buitenlands recht, indien dit tot ongewenste gevolgen zou leiden in de Belgische rechtsorde, en om in voorkomend geval een andere relevante bepaling van dat buitenlands recht of, indien nodig, van Belgisch recht toe te passen.

Met betrekking tot het recht dat toepasselijk is op de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk *an sich* (artikel 46 van het WIPR) en op de vormvereisten voor het huwelijk *an sich* (artikel 47 van het WIPR), is deze exceptie van openbare orde bovendien slechts relevant indien vaststaat dat het huwelijk tot stand kwam op basis van een bepaling van buitenlands recht die op zich strijdig is met de openbare orde, zoals bijvoorbeeld een polygaam huwelijk, en niet wanneer het huwelijk niet rechtsgeldig tot stand kwam volgens de bepalingen van het buitenlands recht. Wat volgens het buitenlands recht niet bestaat, kan immers als zodanig ook niet worden erkend.

In casu verwijst de gemachtigde wel naar artikel 21 van het WIPR, maar uit zijn verdere uiteenzettingen blijkt niet dat de gemachtigde (voor zover hij daartoe al bevoegd zou zijn gelet op het niet-jurisdictioneel karakter van de visumaanvraag) de toepassing van een specifieke bepaling van één of ander buitenlands recht zou hebben geweigerd. Evenmin heeft de gemachtigde verduidelijkt welke regel van het WIPR in de voorliggende rechtsverhouding precies het toepasselijke recht bepaalt en welke bepaling van het krachtens het WIPR toepasselijke recht dan niet mag worden toegepast omwille van de strijdigheid met de Belgische internationale openbare orde. De gemachtigde licht zelfs niet toe welk recht er volgens het WIPR van toepassing zou zijn op welk aspect van het in Somalië afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger. De gemachtigde heeft in de bestreden akte dus niet gespecificeerd dat en hoe deze of gene bepaling van buitenlands recht zou leiden tot een resultaat dat strijdig is met de Belgische openbare orde. De gemachtigde verwijst in tegendeel enkel naar een aantal bepalingen van Belgisch recht, met name de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat een toepassing van artikel 27 van het WIPR *in casu* niet aan de orde is aangezien er geen gelegaliseerde authentieke huwelijksakte werd voorgelegd.

Artikel 27, §1 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Artikel 27, §1 van het WIPR bepaalt aldus dat elke overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moet de buitenlandse authentieke akte beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR, en moet worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR). Het moet gaan om een akte die voldoet aan de voorwaarden die, volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid en zij moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd (artikel 30 van het WIPR).

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat een Somalisch huwelijksdocument werd ingediend dat “*niet voorzien werd van een beëdigde vertaling noch van enige bijkomend onderzoek legalisatie en bijgevolg niet erkend wordt*”. Van een incidentele beoordeling op grond van artikel 27 van het WIPR, door een overheid, van de geldigheid of erkenning van een buitenlandse authentieke akte op grond van de openbare orde-exceptie voorzien in artikel 21 van het WIPR, is *in casu* dus geen sprake.

Samenvattend stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet concreet heeft gesteld dat het buitenlands recht *in casu* niet kan worden toegepast omdat dit tot een resultaat zou leiden dat strijdig is met de Belgische internationale openbare orde. Bovendien wordt niet betwist dat er bij de voorliggende visumaanvraag geen buitenlandse authentieke akte werd voorgelegd, zodat ook geen situatie aan de orde is waarbij een Belgische overheid overeenkomstig 27, §1 van het WIPR kan beslissen om deze akte niet te erkennen wegens de onverenigbaarheid met de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 21 van het WIPR. In de bestreden akte wordt voor het overige enkel verwezen naar bepalingen van Belgisch recht. De verwijzing naar artikel 21 van het WIPR maakt dan ook geen pertinent motief uit om de voorliggende visumaanvraag te weigeren.

De conclusie dat de verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag verklaart echtgenote te zijn van een in België erkende en verblijfsgerechtigde vluchteling, zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, kan *in casu* enkel, gelet op het ontbreken van enige motivering over het niet voldoen aan deze of gene voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op draagkrachtige en pertinente wijze worden geschraagd door de concrete vaststelling dat de verzoekende partij niet of niet afdoende bewijst dat zij gehuwd is met de gezinshereniger zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid van echtgenote van de gezinshereniger.

Echter blijkt dit geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich niet steunt op het niet of niet afdoende bewezen zijn van het feit dat de verzoekende partij en de gezinshereniger op 20 juni 2014 in Somalië gehuwd zijn, doch wel dat hij advies inwint bij de procureur des Konings “*met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*”, dat de procureur des Konings in zijn advies van 1 juli 2022 van mening is dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten en dat hij, gelet op artikel 21 van het WIPR, weigert het huwelijk te erkennen, hetgeen dus veronderstelt dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat het aan de hand van die artikelen is

dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

3.5. In het kader van het onderzoek of de verzoekende partij daadwerkelijk een familielid is zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de gemachtigde wel dat er “*in toepassing van art 12bis§5-6 bijkomend onderzoek (wordt) verricht*”, maar blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing voorts niet of dit onderzoek al dan niet heeft uitgewezen dat de huwelijksband als bewezen wordt geacht. De gemachtigde verwijst daarentegen naar zijn twijfels betreffende de oprechtheid (en niet het bestaan) van het huwelijk en naar een advies van de procureur des Konings “*met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*”, hetgeen dus veronderstelt, het weze herhaald, dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

Uit deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde aanneemt dat er – overeenkomstig artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet – een voldoende bewijs voorligt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland zijn gehuwd en wordt het visum gezinshereniging geweigerd omdat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een schijnsituatie waarbij hij weigert het huwelijk te erkennen.

Met andere woorden wordt geoordeeld dat het huwelijk in het buitenland wel werd voltrokken maar dat het niet het recht op gezinshereniging opent omdat het huwelijk enkel werd afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel. De motieven dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en de loutere verwijzing naar artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek, zijn dan ook, gelet op wat voorafgaat, niet pertinent en de gemachtigde diende, zoals de verzoekende partij op goede gronden voorhoudt, toepassing te maken van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de voormelde bepaling kan de gemachtigde immers de toegang van een echtgenote van een verblijfsgerechtigde vreemdeling weigeren indien het vast staat dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

In casu heeft de gemachtigde zich, met verwijzing naar een aantal feitelijke elementen uit het dossier en naar een advies van de procureur des Konings, beperkt tot de motivering dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk weigert te erkennen met toepassing van artikel 21 van het WIPR, waardoor dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent. Zoals hoger gesteld, kan artikel 21 van het WIPR echter niet op zichzelf worden toegepast en dient er sprake te zijn van het buiten toepassing verklaren van een bepaling van buitenlands recht en van de weigering van de erkenning van een buitenlandse authentieke akte omwille van de onverenigbaarheid met de openbare orde (cf. artikel 27, §1 van het WIPR). Bij gebrek aan een authentieke buitenlandse huwelijksakte die ter ondersteuning van de visumaanvraag aan de beoordeling van het bevoegde bestuur werd voorgelegd, kan in het WIPR geen wettelijke grondslag worden gevonden die de gemachtigde de mogelijkheid geeft om, al dan niet op advies van de procureur des Konings, te beslissen om het huwelijk strijdig te bevinden met de openbare orde overeenkomstig de artikelen 21 en 27, §1 van het WIPR, gelet op het bepaalde in artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek.

De Raad wijst erop dat artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek evenmin kan dienen als wettelijke grondslag voor het niet erkennen van het huwelijk waardoor het recht op gezinshereniging wordt geweigerd, daar voormelde bepaling enkel van toepassing is indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. *In casu* gaat het om een huwelijk dat op 20 juni 2014 werd afgesloten tussen – op dat ogenblik – twee Somalische onderdanen. In een dergelijk geval dient gekeken te worden naar het buitenlands recht. In dit geval het Somalische recht. Artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek kan aldus ook niet de wettelijke grondslag vormen voor het niet erkennen van het huwelijk waardoor het recht op gezinshereniging wordt geweigerd.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat aan de hand van dit artikel vastgesteld kan worden of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk dat zou toelaten om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Gelet op wat voorafgaat, kon de verwerende partij aldus geen toepassing maken van artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek, noch op zichzelf en evenmin samen gelezen met artikel 21 WIPR, om de

gezinshereniging te weigeren op grond van het niet erkennen van het huwelijk omdat het een schijnsituatie betreft.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat het volgens haar immers enkel een voorliggende aanvraag met het oog op een verblijfsvoordeel is, dat zij het beweerdelijk voorgelegde huwelijk niet erkent en derhalve geen nuttige gevolgen kan verlenen aan deze aanvraag en dat zij wel degelijk een omstandig onderzoek voerde met advies van het openbaar ministerie op basis van de gegevens waarover zij op dat moment kon beschikken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

3.7. De Raad verduidelijkt dat in de bestreden beslissing geen enkele pertinente wettelijke bepaling wordt aangeduid die de staatssecretaris of zijn gemachtigde de bevoegdheid geeft om een huwelijk dat reeds werd voltrokken in het buitenland als een schijnhuwelijk te bestempelen. Niettemin moet worden vastgesteld dat de gemachtigde, zonder dat wordt aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 27, §1 van het WIPR, wel degelijk heeft gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk te erkennen, zodat de gemachtigde zich in werkelijkheid niet uitspreekt over de geldigheid of de erkenning van buitenlandse authentieke akten maar wel over de nietigheid van het buitenlandse huwelijk *an sich* (dus los van enige huwelijksakte). Artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verleent de minister of zijn gemachtigde wel de bevoegdheid om te onderzoeken of het buitenlandse huwelijk al dan niet werd afgesloten met het enkele oogmerk dat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven en om in voorkomend geval het visum gezinshereniging te weigeren, doch bij gebrek aan enige verwijzing naar deze bepaling in de bestreden akte, is het ook niet aan de Raad om zich als annulatierechter in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen om de werkelijke wettelijke grondslag van de bestreden weigeringsbeslissing aan te duiden.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2022 tot weigering van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER